

پروانے

مربعہ ممتاز

مربعہ ممتاز

پروانے

مربعہ ممتاز

پر رونے

رابعہ ممتاز

(ٲول حقونه په حق ديکوالې کټې محفوظ دي)

د کتاب نوم _____ پروټي
د يکواله _____ رابعه هټان
د چاپ کال _____ ١٣٣٤
پرېس _____ جېون پرېس خټبر بازار پېښور
بيعه _____ ١٠٠ روپي
کاتبه _____ محمد رسول پښتو اکېډمي

د موندلو درک

- ١- يونيورسټي بک اېجنسي
خټبر بازار پېښور
- ٢- معرفت عبداللّٰه جان مغموم
د اکخانه شاهين ټاؤن
يونيورسټي روډ پېښور

د کورقونو نمبر : ٥٤٠٣٣٧٩

”دُعا“

دَ حيا د رنھا گانو ترجمانه
دَ پرونو پړا وُنو تگه بانه

دَ مغموم صاحب تياره تياره کاله کښي
يو د يوه ده خدا ځي تل لري روښانه

سيد صابر شاه صابر
برته کاله

پروڻ

په جنازه ۾ سپين پروڻه خور ڪري
زه خو له ڪوره ڄا پروڻي نه ڄم

زما د مينې قاتل ڪري سرتور
زه په پروڻي هر وخت مخ پٽوم

د بيد نامو داغ به راپوري ڪري ٿا
پام ڇي پروڻي له ۾ لاس راڻه ڏي

ڪله ۾ تور ڪله ۾ سپين پروڻه
ستاد نظر نه داسي ڄاڻ پٽو

فهرست

شمار	یک	خ
۱	پروئے	عبداللہ جان معوم
۲	منہ	۱۳ رابعہ ممتاز
۳	خانہ کعبہ (نظم)	۱۴
۴	حُم دمینی نہ نن (نعت)	۱۸
۵	دعا لور (نظم)	۲۰
۶	بیا د او بنکو زور دے پیوس مہ کوہ (غزل)	۲۳
۷	پہ تورو نیو شپو کبئی دید نوہ، ٹومرہ کپی (غزل)	۲۵
۸	راشہ اشنا عمر می کم دے	۲۵
۹	دخیل کبی نصر کورونہ (نظم)	۲۶
۱۰	مشران (نظم)	۲۹
۱۱	زما زبہ ماتہ کاسہ دہ (غزل)	۳۰
۱۲	مخچی رانہ پست نہ کپی خطا نشی (غزل)	۳۲
۱۳	ستاد غمونو سرہ لوبی کوم (")	۳۳
۱۴	داستاد راتلو لاری کله بی پی و بزی شی (غزل)	۳۴
۱۵	نوی دنیا (نظم)	۳۶
۱۶	ستاد مینی مشال لاس کبئی (غزل)	۳۸
۱۷	زبہ می هر وختی ووبی بی (غزل)	۴۰
۱۸	تمغہ امتیاز دی مبارک شہ (نظم)	۴۲

۱۹	نڙ به د باران نه د بدلي نه د سيلی قيصی	۵۵
۲۰	خپل قسمت نه خبر نه وم (غزل)	۵۶
۲۱	قسمت (نظم)	۵۸
۲۲	خیالونه وسوسې (نظم)	۵۰
۲۳	تاله به لالیه په لیمو درشم (غزل)	۵۳
۲۴	کور د بیلتون خورشه دا ئې څه اوکوه (غزل)	۵۹
۲۵	د کلو لخته	۵۶
۲۶	ماته خو په سترگو اشارو خبرې مه کوه	۵۷
۲۷	رور (نظم)	۵۸
۲۸	زړه ئې د دغوښې څه دکاني نه نوبورنه دے	۶۰
۲۹	ستاد مينې د درېو تکیو په قلا کښې يمه ناسته (غزل)	۶۱
۳۰	د اختر ورځ (نظم)	۶۲
۳۱	ستامینه ئې پکارده نور ئې هېڅ نه دي پکار (غزل)	۶۳
۳۲	د آسمان لمنې سرې شوې (غزل)	۶۴
۳۳	په هرڅه به تېرېږي دېک نو ا کمه دي نه وي	۶۶
۳۴	وارخطا وارخطا گورحم (غزل)	۶۷
۳۵	خپل خپلوان (نظم)	۶۸
۳۶	لوپسته	۷۰
۳۷	خط	۷۱
۳۸	د ژوند جو نگره کښې ویرېږم ده (غزل)	۷۲
۳۹	زما د زړه په آينه کښې ته ئې	۷۴

٤٥	حُني خلاق (نظم)	٤٠
٤٦	شته په سپرلي کښې د هر کلوته شته ده	٤١
٤٧	ته چې پکښې نه ئې اشنا ده په خلقوڅه کوم	٤٢
٤٨	مور (نظم)	٤٣
٨١	د بنو دسر دپاسه (غزل)	٤٤
٨٢	نن د باران شېبه روږده شوه چوپړي (غزل)	٤٥
٨٣	بنه اخلاق (نظم)	٤٦
٨٤	په ليمو باندې راواوړي (غزل)	٤٧
٨٥	گيله دې په سر سترگو دې گيلې سره به گورو	٤٨
٨٦	ستامينه لاليه دروغ ژنه شوه (غزل)	٤٩
٨٧	لور (نظم)	٥٠
٩٠	شپه د انتظار (نظم)	٥١
٩٤	لوبه (نظم)	٥٢
٩٥	لوبه (نظم)	٥٣
٩٨	فرياد (نظم)	٥٤
١٠٠	شاهيت (نظم)	٥٥
١٠٣	يادونه اميدونه (نظم)	٥٦
١٠٤	پښتون (نظم)	٥٧
١٠٦	نصيحت (نظم)	٥٨
١٠٨	مينه چې پيدا شي فنا کړي نه (غزل)	٥٩
١٠٩	تا چې په سگړو سگړو کښې تېره کړه (غزل)	٦٠
١١٠	مينه (نظم)	٦١

۱۱۱	ستاد کبر انتها ده ته پوئے نه ئي (غزل)	۶۲
۱۱۲	دا چمن (نظم)	۶۳
۱۱۵	گيله (نظم)	۶۴
۱۱۸	بېگاه ي د آسمان ستوري په چپه خوله شمېرل (غزل)	۶۵
۱۱۹	زوي مورته (نظم)	۶۶
۱۲۱	د ژوند په دې کتاب کيې نخبه کوم يو حائ کيې کېن دم	۶۷
۱۲۲	خبره ستاد مينې دهر چانه زه پشومه (غزل)	۶۸
۱۲۳	په هر طرف يې ئې نوره به ستا د لاس هماسم (غزل)	۶۹
۱۲۴	خواره زندگي شوه په غمونو په فکرونو (غزل)	۷۰

”پروئے“

درابعه ممتاز د شاعری دویم کتاب ”پروئے“ ساسو

په وړاندې دے - حقیقت ددے چې د ممتاز د ”سپیلني“
کتاب شاعري کله هرثو فني کمزوری لرې خو ددې خبرې نه
انکار نه شي کېدے چې لوستونکو د فني کمزوری باوجود د
سپیلني شاعري پر څه خوښه کړه (و کتاب چې په ډېره مینه
واخستو او وې لوستو - درابعه ممتاز دویم کتاب ”پروئے“
لکه چې دنوم او چاپ په لحاظ ښکله دے - دغسې چې شاعري
هم ښکلې ده - زما په خیال چې دې کتاب کښې شاعري د
لوستونکو د اعتراض ډېر خیال ساتلے دے او کوشش چې
کړے دے چې هریو شعر دې په ناپ تول پوره وي -

د ”پروئي“ شاعري په هر لحاظ سره د ”سپیلني“

د شاعری په مقابله کښې په ناپ تول پوره ده - په غزلونو
کښې نوي خیالات - نوي جذبات او نوي استعارې استعمال
کړے شوي دي او کوشش په کښې دا شوه دے چې د
”پروئي“ په شاعری کښې جدت راپېدا شي - او رابعه
ممتاز په خپل دې مقصد کښې تر ډېره حده پورې کامیابه
شوې ده - د جدت سره سره د پښتني ماحول خیال هم

ساتلے شوے دے - د مثال په طر، دا شعرونه به ئې واخلو -

ه چي لور دېوال ته خېشې فونېکا پرې به دلرې

په دې پښتو دېوالونو د راز خبرې ټپې شي

يا

د مينې سوال جواب چې د دېوال د پاسه (وشي)

کد خبر وي که کچه وي دېوالونو موره نوند کوي

دېوالونو د پښتني کلچر يو اهم جز دے او بيا کچ دېوالونه

خو د پښتونخوا د لارو کوڅو اصلي نقشه راکاږي.

مټان په خپلې شاعري کښې د پښتو ژبې دود دستور او د

لفظونو د استعمال د پرمخوال ساتل دے (ورما په خيال چې دا د

دې خبرې ثبوت دے. چې د "سپېلني" نه پس شاعري کوشش

کړه دے چې د پرموني شاعري د فن هغه ټولې تقاضې پوره

کوي چې د کومو په حقله به اکثر ووستونکو دا اعتراض

کولو چې د سپېلني شاعري کښې فني کمزوري دي -

زما په خيال چې د "پروني" په لوستر به ووستونکو

دا گيلد تر دېر د حده پورې ورکده شي دلته به زه د لوستونکو

د تسلي د پاره د رابعه مټان د مختلفو غزلونو نه يو شو

شعرونه پېشن کړم -

۱- د اومه (ويه چې) زه ستا په خبرو نه پوهېږم

په تمه تمه شربه د رازونو نه موره نوند کوي

۲- د جونگري لوکے ٻڌو دے
 زه ٿي اوشڪو سره مل ڪيم
 معلوم ٿيو به زه ڇه ڪيم
 ڇي زه ٻي پڪڻي پر ڀڃانه

۳- د بنگل و شرنڪا ٿي اوري
 د سگر ٿي خبر نه شو
 آ زما سادو جاناڻ ڇي
 پد ڪم جهان ڪڻي اوسين ٿي

۴- ما پد ڪو در ڇڪ منگ بيا ڪڻو دو
 ستاد شملي ول راتو بڪاري ٻڌي نه
 د غزل ند پس د ممتاز د نظم پد مبدان ڪڻي تگ هم د ڏي
 د شاعري د پونج والي دليل و رکوي - حقيقت داد ڇي ڇي
 ڇي نظم رتو ندي د خيال تو اوجذباتو پد لحاظ زه شاهڪار
 ڪڻي - لک "لوپتيد" "ڀڄتون" "قسمت"

د ڇپي ڪلي خري ڪورون نه او داسي نور د پر نظمونه ڇي
 ڪو شاعرانو بد د مونسوعات ڇپري وڃي - بهرحال درابو
 ممتاز دويم ڪتاب "پرونت" ستاسوپه پڪڻي دے (و
 ورسه د ڇپي دريم ڪتاب "ڪلهن پانڀي پانڀي" د ڇپي

زر د چاپ کولو اراده هم لري - خدا ئے دي اوکړي چې د
 رابعه ممتاز دريم کتاب هم دې زر چاپ شي او د
 پښتو په شاعرۍ کښې د يو بل نوي کتاب اضافه وشي .
 والسلام

عبدالله جان مغموم

منځ

ما پېچې خپل اولني کتاب "سپېلني" چاپ کولو نو دا
 اُميد يانه و چې پښتانه روڼه خوښېده زما د کتاب سره
 دومره مينه اوکړې - نوره درېتنو روڼو خوښېدو ډېره مننه
 کوم چې روڼو عموماً او خوښېدو خصوصاً زما کتاب پدې ډېره
 مينه واخستو او وې لوستلو او زما دومره حوصله افزايي
 اوکړه چې نن دا د زه خپل دويم کتاب "پرونه" پدې ډول
 چاپ کوم چې روڼه خوښېده د "پروني" سره هم دومره
 مينه اوکړې لکه خومره چې د "سپېلني" سره کړې وه -
 او زه به ددې جوگه شم چې خپل دريم کتاب "کلونه پانې
 پانې" چاپ کولو ته ملا وتړم -

زما د اولني کتاب "سپېلني" پدې لوستونکو کښې د
 خوښېدو شمېر زيات و او زما په خيال چې په دغه کتاب
 کښې زما زياته شاعري د خوښېدو مياشتو سره د تېرو
 مسلو او کښالو په حقه وه نو ځکه پدې گڼ شمېر کښې خوښېدو
 کتاب واخستو او وې لوستو او په دې رنگ چې د کتاب
 عزت افزايي او زما حوصله افزايي اوکړه د "سپېلني" د شاعر
 په خپله ځنې روڼو دا رايې خپر کړې ده چې ځنې شعرونه

د فن تقاضې نه پوره کوي. نو ما دې روڼو ته دا دليل وړاندې
 کړې و چې زه د شعر د فني تقاضونه زيات مقصد له اهميت
 ورکوم په دې وجه چې فني کمزورتې زيات خيال نه و
 ورکړې. کېدای شي چې اعتراض کونکو روڼو زما دا دليل نه
 وي خو بن کړې نو په دې وجه دې حل د "پروني" په
 شاعري کېنې چې د مقصد سره سره د فني تقاضو هم خيال
 ساتل د دې او طمع لومړې دلو ستونکو دا ګيله به ورکه
 شي "پرونه" هم زما غزلونو او نظمونو مجموعه ده -
 په نظمونو کېنې زما خوښ موضوعات ګل کور - نغري
 او جاري دي - او يا چې لور، مور، ورور او زامن دي - په
 اکثر نظمونو کېنې ما دغه کردارونه د موقعي په مناسبت
 سره ستايلي يا ګڼلي دي - نو ستاينه په کېنې زياته او
 غندنه په کېنې کمه ده -

ما په خپله شاعري کېنې مينې له اهميت ورکړې
 د دې او کوشش چې کړې د دې (هغه د پير گوهر يو نظم
 د دې) زه غواړم چې ټوله دنيا مينه مينه شي " چې
 د مينې پېغام هر چاته ورسوم او د هر لوستونکي په
 زړه کېنې د مينې دا پېغام ځای ونيسي -
 د لوستو خداي نه دا طمع لومړې پېستا نه روڼه
 خو پندې به د "پروني" سره هم دومره مينه او کړي لکه
 چې د "سپېلي" کتاب سره چې کړې ده او زما به دومره

حوصله افزائي اوکوي چي خپل دريم کتاب " گلونه
 پانې پانې " هم در توره چاپ کوم -
 انشاء الله

رابعه ممتاز

خانه کعبه

دالله کورې تاوېږم له تا
خانه کعبه پي زارېږم له تا

دالله کوره ارمان مې ته دې
اودخون زړگي درمان مې ته دې

لکه گل هسې غوړېږم په تا
دالله کورې تاوېږم له تا

دالله کوره سودا مې دېره
درنه تاوېږم گناه مې دېره

لکه دشمعي ژړېږم په تا
دالله کورې تاوېږم له تا

دالله کوره عزت دې دېر دے
په ټول جهان کني شهرت دې دېر دے

لکه دپرخي ورېښم په ټا
دالله کور ې تاوېښم له ټا

ارمان ې نشته ددې نه سېوا
چې بس راځمه مکې ته بيا بيا

چې هر چکر کېږي څارېښم له ټا
دالله کور ې تاوېښم له ټا

بنار دمکې به هېرومه څنگه
دا باقی ژوند به تېرومه څنگه

ممتاز به څنگه صبرېښم له ټا
دالله کور ې تاوېښم له ټا

نعت

د مدینې منورې نه درختی په وخت

حَمْدِ مدینې نه ن

داسې راته ښکاري زړه مې بیل شو د سینې نه ن
حَمْدِ مدینې نه ن

ثومره موده ما په دغه طمعه تېره کړې وه
شپه ورځ مې یو کړې وه
چېرې و اړخاشوم چې خبرشوم دې نېټې نه ن
حَمْدِ مدینې نه ن

زه خو د مودو نه درملو په طمعه ناسته وم
هر غم نه زه خلاصه وم
څنگه به ځان صبر کړم د دې خوږې قمې نه ن
حَمْدِ مدینې نه ن

ماخوڊ نبي ^{الله عليه وسلم} دربار کڻي لڻي ورڃي ٿي ڪري
 ٿو ورڃي ۾ ٿي ڪري
 داسي رات بشاري تن ۾ ڄم ددي چيني نه نن
 ڄم دمديني نه نن

ماوڇي چي نبي ^{الله عليه وسلم} نه به ذرڪه حالونه وائمه
 شپه ورڃ به ڪيا ٿمه
 ذرڪه ۾ ڊپر نوگيري چي زڪ ڄم پاڳي روضي ته نن
 ڄم دمديني نه نن

دَحْوَا لَوَر

ستالقب دَ فرشتو دے
 پنه جنت کنيي ته پهدا ئي
 ته خواهش د بيا بادم وي
 په نامه باندې حوا ئي

ستاد پښو لاندې جنت دے
 نېک اولاد له لوءِ نعمت دے
 ته ريشتيا، چي جي بها ئي
 په نامه باندې حوا ئي

که ته لور ئي نو رحمت ئي
 که ته خور ئي نو راحت ئي
 د خاوند د کور رڼا ئي
 په نامه باندې حوا ئي

دنجیل کور ۾ ٿو کیداره
 د پڇو ۾ ته غمخواره
 هر ٻڃي باندی قدر ۾ ۾
 په نامه باندی حوا ۾

د انسانن په تخلیق کینی
 خان سره کوی خدا ۾ شامله
 په رضا خدا ۾ رضا ۾ ۾
 په نامه باندی حوا ۾

چی ستاکور ږی آبادیږی
 مال اوسر دی کڻ زار ږی
 ته د صبر انتها ۾ ۾
 په نامه باندی حوا ۾

هغه کور گل و گلزار شي
 چی ستا په کینی روزگار شي
 ته د خوب زړی شفا ۾ ۾
 په نامه باندی حوا ۾

هره سخته تېروي ته
غو تېل کور ابادوي ته
ته د صبر انتها ې
په نامه باندې خوا ې

د کور پچې خه بامېې وي
که هر شومره په تا ډېروي
په خدا ې ته ښکلا ې
په نامه باندې خوا ې

په تخليق کښې د انسان
خدائے ستا واخست امتحان
په رضا د خدائے رضا ې
په نامه باندې خوا ې

ممتاز داسې کار اونه شي
ستا نامه بيد نامه نه شي
ته ساده د دې دنيا ې
په نامه باندې خوا ې

ځان ساته له هره توره د دنيا د هر پېغوره
هسې ولې وار خطا ې په نامه باندې خوا ې

بیا د اوښکو زور دے ټپوس مہ کوہ
وران مې د زړه کور دے ټپوس مہ کوہ

ټول بدن لوکے شولمبه نه شو مہ
دالاحتک اوردے ټپوس مہ کوہ

ته ئې چې بېکا سبا کتو له تلو
هغه محفل خور دے ټپوس مہ کوہ

سترگې مې په ډېرې ژړا سرې شوې
ورک دکو توردے ټپوس مہ کوہ

مہ مې څه ممتاز پسې بیا مہ مې څه
هرڅوک ترې مروردے ټپوس مہ کوہ

په تورو نیمو شپو کېنې دیدونه شو مړه خوند کړي
یو بل سره چې (وشي) - الوطنونه خومره خوند کړي

د امله وایه چې ستا په دې خبر و زه پوې نه شوم
په تمه پته ژبه بیا فونه شو مړه خوند کړي

د مینې سوال جواب چې د یو بل سره پرې (وشي)
که خبر دي که کچه دي دې الوونه خومره خوند کړي

زموږ د محبت قصه هم دلته نن پوره شه
زه ستا یم ته زما دې د اقولونه خومره خوند کړي

ارمان چې هغه تیر ساعت نو بیا په بېرته راشي
د مینې د کتاب زاپه با بونه شو مړه خوند کړي

ممتاز په محبت کېنې تانه روستو پاتې نه شي
راخه د وفالار کېنې مزونه شو مړه خوند کړي

راشه آشنا عمر ۾ي ڪم دے دے راشه
 ذرڙه دنيا ڪٽي ۾ي تورتم دے دے راشه

ماخو ڇل ذرڙه پھ تسڻو اودڙه ڪرو
 خويہ ٿرا دسترگو نم دے راشه

نن چي مُڪے راتہ لہ ورايہ شوڀي
 دتندی يڪ ۾ي جوڀي سم دے راشه

آسمان ڪٽي ستوري پھ خندا شو ٿله
 زما پھ ذرڙه ڪٽي خوما تم دے راشه

ممتاز ذرڙه ۾ي پھ سلکو اودڙه شو
 حُڪله درزارے ۾ي لب ڪم دے راشه

دخيل ڪلى خبر ڪورونڌ

نن ڀي بيا پيه زړه وريبي ، دخيل ڪلى خبر ڪورونڌ
هغه گهري وڃي لاري ، هغه برڪوز مالتونڌ

ادبر د امان پيه خواکني ، مونڌ لوڀي به ڪوڀي
نه پيه مونڌ ڇا 'اواز وڌ' ، نه زمونڀي ڇا خاڪار وڌ

مورو ڀلار به ٽپوس نڪري ، چي ته کوم ڦلڻي ولاڀي
داجمات دے ڪڏ ججهه وڌ ، چلن لارهه ڌه ڪڏ سڀاره

هريو ڪور ڪڀي به ماما وڌ ، هريو ڪور ڪڀي به بيو وڌ
داهول ڪلهي بيو ڪور وڌ ، داهول ڪلهي رور وڌ

ڪڏ به ڇا ڪره بنادي وڌ ، داهول ڪلهي خوشحالي وڌ
ڪڏ به ڇا ڪره خڏ غم وڌ ، هريو ڪس به سترگي نم وڌ

ڪڏ به چٽڪ وڌ ڪڏ جهڳڙهه ، يابه بل خڏ مسئلہ وڌ
مشران به ٽول راهول شو ، دهغو به فيصلہ وڌ

کشان به ئي ملامت کړه ، پوږي به ئي دوئي په هر صورت کړه
روغه جوړه به زر او شوه ، دشمني به پاتې نه شوه

مسافر که به ټوک راغلو ، چي به ئي کلي کښي خپل نوک
د جري ټوس به ئي اوکړو ، بيا به هلته کښي ميله وه

د هر چا به دغه فرض وه ، چي دے اوښه پاتې نه شي
که وي پيان او که شملې وي ، مېلمستيا دي ددک او شي

کله کله به ئي پلار هم ، کورته راغلو په تلوار هم
چي جرات کښي مسافر دے ، چي راغله د سفر دے

بند وېست د دودۍ اوکړي ، خه پاخه کړي خه توډا کړي
کورې اوښه پاتې نه شي ، زمونږ کله به ئي خوښ نشي

نک کوربه خفه کېدلو ، نه مېلمه به شرمېدلو
ډېره مينه ډېر عزت وه ، د خلوص نه دک آفت وه

نن پي بيا په زړه ورينې
د خپل کلي خړ کورونه

زما هغه وخت ياديني ، هغه خلق يي ياديني
هغه خلق چرته لارل ، هاغه خر کورون دوران شو

خه بنگلي شوي خه کورون ، د پخو خينتو برجونه
آچه لاري پخي شوي ، دهر چا بيلي کوڅي شوي

ديوبل نه خان اونغاړي ، خپل غمو خان له ژاري
دهر چا شوچر کارونه ، دهر چا شوييل کورونه

نه دور خور محبت شته ، نه دپلار مور خه عزت شته
په نفرت هر چاته گوري ، دهر چانه دوي مروړي

هر يوکس دبل نه تنگ دے ، خپل پردی سره په جنگ دے
زما دوي ته زړه تنگيري ، زما خپل کله ياديني

زما هغه وخت ياديني ، زما هاغه خلق ياديني
خدايه داڅنگه ژوندون دے ، هر يوکس د خان نه تنگ دے

ممتاز داسي خان حاني شوه

په ژراهم سود نه کيږي

نن يي بيا په زړه وړيني

دخپل کلي خړ کورونه

مشران

پڇي نمونہ مشران وو هغه خه شو
ددي کلي پي زبرگان وو هغه خه شو

پڇي بي شانہ مينه ئي مونږ سره کوله
پڇي پيه مونږه به ډرگران وو هغه خه شو

مسلي پي به ئي زمونږه حل کولي
نن هرکارتہ مونږ حيران يو هغه خه شو

پڇي دهر غريب دپاره مور وپلا روو
پڇي ډول کلي خپلوان وو هغه خه شو

ممتان مونږ به چاله خه تسلي ورکړو
مونږ پخپله ډر پرديشان يو هغه خه شو

زما زړه ماته کاسه ده
پرې لور په لور ټوټې دي

د دردونو د غمونو
خه غمږني شان قصې دي
کله صبر کله اوښکې
ننداره د زړه کومه

خه پرېشانه دي وختونه
خه پرېشانه ورځې شپې دي

دا د اوښکو سپلا بونه
حوصلې به مې لاهو کړي

په علاج کې نه پوهېږم
د ژوند سختې مرحلې دي

31

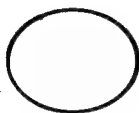
ستاد مینِی مشال لاس کبھی
پہ تیرو کبھی یم روانہ

تابہ کوم خائے کبھی پیدا کرم
اے زما خوبہ جاتمانہ

خداے دزرونو خبردار دے
تہ ددی نہ خبر نہ پئی

زک بہ تالہ خدایہ غوارم
اے زما یارہ نادانہ

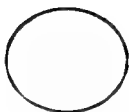
دحبونگری لونپی بندہ دے
زک پئی اوینکو سرہ مل کرم

هڃ ڇي راند پٽ نه ڪري خطا ٿي
 مڙهه به شمع دغمه جي وفا ٿي

تڪ خوزما زهره جي زما مينه جي
 پام ڪوهه جانيه دبل چا ٿي

ستا پيه وعدو بيا دلته راغلي ٿي
 هسي نه پرون پشاني راڻي

ستاد غمونو سره لوبې کوم
مېړا وو کلونو سره لوبې کوم

ستا دراتلو په انتظار کېنې کله
دېرو فکرونو سره لوبې کوم

بې د غمونو چې نور هېڅ نه لری
داسې بختونو سره لوبې کوم

د خپل زړګۍ د تسلی دپاره
تېرو وختونو سره لوبې کوم

د بېلتانه په تورو شپو کېنې ممتاز
د زړه زخمونو سره لوبې کوم

داستا دراتلولاڙي ڪلهه ٻنهي ڇوڙي اوڀر ڏي شي
چي نه ڏي سوال جواب وي نه راتگ ڏي بيا ڀڏي شي

داڻنگه محبت ڏي ٿول زما ڊپاره خواست دے
اول ڏي خدا ڏي نه غوارم بيا رڀار باند ڏي جڙڪي شي

زڪر جواب درپي نڪرم، جانيه خيله راشه
زڪر ڏي تانه ڪيله من ڏي چورڪي ڏي ڪيلي شي

چي لوڙ ڊي وال ته خيڙي نو ٻسڪار پري ڏي به دلري
ڀله ڏي چيتو ڏي والوقت دراز خبري ٻني شي

ماڻه ڇي دمودو گيلي پٽيله ڪرو هوارِي
 ڇي خدا خدا ڏوندون شي رنگيني ورجي شبي شي

دا سا خفگان پڻ هائے ڏي، خوز ما بهم لڙ واوَرِي
 ڇي تڻه راشي زما حواله نو ياري دي گيلي شي؟

ممتان درته دانءِ وائي راجه ڇي صلح او ڪرو
 ستا مينه سيلانءِ ده پڻ هر بنڪي مح پسي شي

توې دنيا

راځه چې دواړه ځان له يوه نوې دنيا جوړه کړو
 دې دنيا نه لرې يوه ښکلې دنيا جوړه کړو

دې دنيا کې هېڅ نشته غمونه دي فکر و نه دي
 دې دنيا کې هېڅ نشته دردونه تکليفونه دي

دلته مينه نشته خدایکو خوشي هوسونه دي
 دلته مينه نشته دلته خوشي مطلبونه دي

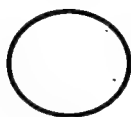
دلته څوک د مينې اصليت نه هم خبر نه دي
 دا خوځناوړ دي ته به وي هېڅو بشر نه دي

راځه چې دواړه ځان له يوه نوې دنيا جوړه کړو
 دې دنيا نه لرې يوه بيله دنيا جوړه کړو

يوه داسې دنيا چي پکښې دواړه زړونه يوشي
يوه داسې دنيا چي پکښې دوه دوه ونه يوشي

هلته کڼې به ته اوزه ديوبل ځني قربان شو
هلته کڼې به مونږه دخپل خون زړونو درمان شو

راځه ممتاز چي دواړه يوه مټي دنيا جوړه کړو
دې دنيا نه لرې يوه ښکلې دنيا جوړه کړو

ستاد مینې مشال لاس کښې
په تیرو کښې یم روانه

تابه کوم خائے کښې پیدا کړم
اے زما خوبه جاتمانه

خائے د زړونو خبردار دے
ته ددې نه خبر نه یې

زه به تاله خدایه غواړم
اے زما یاره تادامنه

د خوبونگرې لوږې بڼه دے
زه یې اوښکو سره مل کړم

محلونه به زه خه کرم
چي زه یم پکینې پردېشانه

ممتاز ستا نصیب خراب دے
که ته فکر ورته اوکړې

خپل جانان دې تپوس نه کړي
گیله مه کړه د بل چا نه

★
★★★

زړه ې هر وختې ډوبیږي
هېڅ علاج ې نه ښکاريږي

دې خپل ژوند ته یم حیرانه
چې په خه سخته تیريږي

ناکړدې دې چې راياد کړم
دباران په شافۍ ژاړم

د غمونو په مگرداب کېږي
مې د ژوند کشته تاویدي

بې حسي او بې قدرې خو
اوس د خلقو کاروبار شو

د دنیا په دې بازار کښې
اوس هم داسودا خرڅیږي

ستا یادونه زما زړه کښې
و آسمان له ستورو ډېر دي

ته خبر نه یې جانيه
زما زړه ثومره خوبه یې.

ممتان ټوله دنیا چاپ کړه
یو همدرد یې پیدا نه کړو

چې غمونه ترېنه واخلي
داسې ټوک نه پیدا کیږي

تمغہ امتیاز دِ مبارک شہ

خیل خاوند عبد جہا مغموں تہ دتمغہ امتیاز پہ اخستو
— د عقیدت پیر زوئی — (مستان)

اے دلور ہمت انسانہ
ستا ہمت تہ ہی سلام دے

اے پہ ہر چا مہربانہ
ستا عظمت تہ ہی سلام دے

تہ پہ کلی پہ وطن کبی
چی پہ بنہ نامہ یاد دہی

کہ دے دور کہ دے تریور
تہ دھر چا پکار دہی

تہ دڪوڻي خاور ۾ ڇوڙي
تا ڪٽي ڪير غرور نشته

په رشتيا ڇي فرشته ۾
ستا ڪٿو ڪٽي ضرر نشته

ڇي هر ڇا ڪٽي تہ نڀا دشوي
په تا فضل دالله دے

مبارڪ شه سلامت شه
دا آواز له هري خوا دے

زڪ غازی، شعیب تہ ڪورم
خوشحالی تہ په خندا دي

ڇي ضياء ۾ هم ڪوئل شو
نعمتونہ دالله دي

شکر اوباسمه چپوزه
خداي تعالي ته په سجده شم

ټول غمونډه رانډه هرشي
په الله الله اخته شم

خوشحالي دې خداي نصيب كړه
اے زما د ژوند ملگريه

مبارك شه مبارك شه
دمتار د سر ټيگريه

خوښدو روښنو او چچوته
دا اعزاز دې مبارك شه

ته لائق د دې اعزاز وې
دا امتياز دې مبارك شه

نه به د باران نه د ډلې نه د سيلې قيصې
ماته به ته نكړې اے اشنا ډېې وسې قيصې

زه به ستا خبرو ته بېگانه صبا غونډ غونډ شمه
ته که پکېنې نه کوې اشنا چرې پر دې قيصې

ماسره خوشه ورځې دا غم ځای لالیه چې
هسې نه ټوک او کړې ستا زما اشنا یې قيصې

يوځلې په مونږ که هغه تېروختو نه بيا راشي
اوبه کړو يوبل ته د خوانۍ ادد مستې قيصې

مينه خوسور اوړد سړې لمبې دې زه یې اوسومه
ماسره خو نشته د خندا او خوشحالي قيصې

نن که چرې ژوند وه دهغه وعدۀ رشتيا شوله
اوبه کړې ممان ته خو د مينې پخوانۍ قيصې

خپل قسمت نه خبر نه دُم
چي به داسې خراب هم وي

چي آشنا به جدا کيږي
ژوند به داسې عذاب هم وي

که په لنډو لارو لاړ شي
نومرل ته نه رسېږي

د پټو ټولو په لار کښي
لختي هم وي اعراب هم وي

ستا تدبير به کار اونه کړي
د تقدير مالک نو هم شته

د تندی ذکرینو خان له
یو جوړ شوے کتاب هم وي

د خدائے ورکړه ښه بیا ده
ممتاز شک پکښې اونه کړې

د غریب عاجز ناداره
په تندی کښې محراب هم وي

توکل په الله اوکړه
داروان شه د زړه سره

په دې تکو تورو شپو کښې
خلید ونکه مهتاب هم وي

قسمت

هغه پيغله ډډه موده ديوپه نامه ناسته وه - اوييا
بل ته ورتر غاړه کړې شوه - (ممتاز)

ستا په نامه ناسته اوس دبل شومه
زه که کوډی ادل بدل شومه

اوسو زه قسمت د لوبو اوسو زه
څنگه رنگ په رنگ خاوري نجل شومه

زه پټه لومړۍ پټه لمبه شومه
زه ډډه د نصیب په اورجل بل شومه

تحت او تحت خو دوره دخداي لاکټي دي
ستره ددي ژوند د سخت مزل شومه

هه ډوه وړز د بېلې سخته وي
پانې پانې زه ځكه د ځل شومه

كړم په خيالونو په سوچونو كې
څنگه ناخبره زه د بل شومه

كړنې د قسمت ممتاز وراينږي نه
شوم زه واده خوپه كوم چل شومه

خیالونه وسوسې

یم په کومه هوا مته
زه په کوم خیال کېني روانه

د دنیا په دې بازار کېني
نا خبره دخپل حاسنه

ما وې چې تل ځواني به وي
په رنگ رنگ خوشالی به وي

نه به غم نه به فرياد وي
هر يو کس به په زړه بڼا د وي

مور پلار به وي خپلوان به وي
خوابه ښکلي دوستان به وي

هم به کور هم به مالت وي
ډېر به مينه محبت وي

خوچې رودو وخت تيرېږي
نو غمونه يې ډيرېږي

نه يې پلار اونه يې مور شته
نه يې ورسته نه يې خورشته

خوښې روڼه يې جدا دي
هغوې ټول د بل بل چا دي

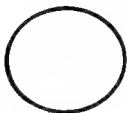
تصور کېږي يې گرځېږي
د بابا کور يې يادېږي

په خوبو کېږي يې راشي
په ژړا يې شپه سبا شي

دې نه پس به خه رنھا شي
 دې نه پس به خه ټکلا شي

اوس دمرگ راسره غم دے
 اوس مي خدايکو عمر کم دے

ممتان خدائے دي عفه اوکړي
 اوس خوهر وخت دا دُعا کوم

تاله به لاليه په ليمو درشم
تاله به په غتو په اغزو درشم

ته د اختر مياشتې بختورې ته
ستا کتوله زه به په بلو درشم

ماته پخوافي خبرې مه يادو
زه به هم بيا جانه په گيلو درشم

ستا خفگان چې ياد کړمه پېنځانه شم
زه به اوس لاليه په جرگو درشم

خان به په پروني کښې راپټ کړمه
زه به دې ديدن له په پرو دو درشم

تاسره ممتان چې وعده کړې ده
تاله به د غنې په چچو درشم

کور د بيلتون خورشه دای خه اوکړه
اوس مې د ډه د نیا کښې زړه لگېږي نه

زه دې په دیدن پسې رنخوره شوم
ستا دراتلو لارده چې لنډېږي نه

راشه داختر ورځ به رنگینه شي
بې له تانه زړه مې خوشالېږي نه

ماله چې راځي نو په رڼا راشه
تکو تورو شوکتې دیدن کېږي نه

ما په کور د ک منگه بیا کېښودو
ستا د شملې ول راته ښکارېږي نه

ستنا زما خبري ڏي اوڀري راوڀري
ويجهه ڇي رهبار ڏي حصارين نه

زُه به دا گيلو درتو بل وقت اوکرم
خدا ٿيگو پڻ کيلو ٿوڪ خوشحالي نه

ماسم دما بنامه اُور بل خور ڪرلو
راشده پڻ تيار ڪئي ٿوڪ بنڪارين نه

کله وڃي درحُم او کله نه درحُم
بنه شوه ڇي ممتار لبونئ کين نه

د ډکلو لخته

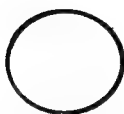
په لاره څي ټوله د پيښي کنه
پېغله يواځي ده ويريږي کنه

حيانه ډکي سترگي نه اوچتې
مړکي ته گوري چي شرميږي کنه

د تور اوريل گلان څي پټ کره دو رو
د روڼو خور ده بد ناميږي کنه

په سپينو لچو څي بنگري مزه که
د ډکلو لخته ده ماتسږي کنه

پرونه څي تاو کړو له ځان نه ممتان
کله ده پامه وکښي پتېږي کنه

مانه نو په سترگو اشارو خبرې مكوه
مانه دچا مخکېنې دگيلو خبرې مكوه

هرڅه چې ته وای راته اووايه په داکه نن
بيا راته په لارو په کوڅو خبرې مكوه

ستازمادوزگار دځان په دې باندې لږ پوښ کړه ته
ماسره دخلق دجرگو خبرې مكوه

اووايه په داکه نن چې هرڅه ستا په زړه کې دي
بياد بڅوسو لاندې داوبو خبرې مكوه

ژوند خو زما خپل د مې په نېټه باندې به ختم شي
مانه ددعا او دخپرو خبرې مكوه

زه دمعناز مخکېنې په شپو شپو ژر لې شم
مانه دسلکو داسوېلو خبرې مكوه

دور

دازما دسترگو تور دے
دازما دابی زوئی دے

پئے آباد دبا باکور دے دازما دینی دور دے
مابه غبن کینی لو بولو، مابه هر خائے گر خولو

دازما ذرے تھکور دے
دازما دمیپنی دور دے

چرتہ دے خوشحال بولو، مابه هلته رسولو
پئے دنها پی دمورکور دے، دازما دینی دور دے

دے چي لوئی شولو عاقل شو
نوزما حق کینی جاہل شو

اوس زمانه ئي زړه تور دے
 دازما دميني دور دے

زما هم ترې زړه خفه شو دگېلې نږېسې گيله شو
 چې بي وچې دے مرور دے، دازما دميني دور دے

دور دخور لويه اسره وي
 خپل تېر کښې په ډاډه وي

په اباد د بابا کور دے
 دازما دميني دور دے

چې په يو غږ کښې لوې شوي
 هغه کله جدا شوي

د شيطان هسې مخ تور دے
 دازما دميني دور دے

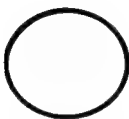
زړه ټپي دے د غوښې څه د کاپي نه خو جوړ نه دے
ستا غوښو دل کړو اے لالیله نور د زور نه دے

ته خو زما ژوند ټپي زما زړه ټپي زما مینه ټپي
څه وايي زړه ټپي تانه خدايکو تور نه دے

کله چې ياد شي تو ټپي او ښکې ټپي له سترگو ټپي
ما به په دې پوښي کړي ستا په مینه کې خوا ورنه دے

ته چې چرته خوښ ټپي زه به عمر تېروم هلته
زه به ستا رضا کوم جان دې کېتي څه پېغور نه دے

ته چې دستان سره د ټول عمر لوڼو نه کړي
د ادنيا فايي ده دلته ټول عمر له کور نه دے

ستا دميني د دريو ټکوپه قلاړ کښي يمه ناسته
شپه ورز پکښي تېر ومه د پردی خور نه يمه خلاصه

د آسمان ستورو ته گورم، ستا په کتبه دوي پړيږي
جانم نوموړي مختور دي، درته گوري بي وسواسه

ته چي کوم وطن کښي اوسي زما زړه به تاسره وي
ژوند ي تاسره تړلې ستا زما مينه ده راسته

ما د زړه کچکول کښي ايښي ستا د مينې خبر اتونه
بڼه گزران په زما کيښي کړيم ناسته که هم ملاسته

په سينه باندې به درشم ستا مقام که را معلوم شو
د ممتاز د و مره همت شته هسي نه چي ده ناراسته

داخترورخ

دا چي دي خُلي اخترو ۽ ٿومره بنه ۽
چي راغلي مي دلبر ۽ ٿومره بنه ۽

ما دڙوند خوان ۽ په واره قربان ڪري
شبه شوقدر ورخ اخترو ۽ ٿومره بنه ۽

مسافر اشنا چي راغلو نه ۽ ڊاڊه ۽ وم
ڪه به ڪور ڪر به بهر ۽ ٿومره بنه ۽

ما په لپو به منگي راڊ ڪولو
دڄي ناست به په ڪودر ۽ ٿومره بنه ۽

دممٽاز لاس به ئي نيول ۽ ۽ په مينه
ٿومره بنڪل ۽ مان ڪرو ۽ ٿومره بنه ۽

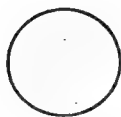
ستا مينه ۾ پکارده نور ۾ هڻڻ نه ڏي پکار
دنيا ۾ ستانصيب شي زمانه نشته په څه کار

بېگانه ۾ د آسمان ستوري په چپه ټوله شمېرل
مطلب ۾ بل څه نه و و مه ستا په انتظار

هر څه رقيب وايي زه له ماکله صبرېن م
بس ته ۾ د زړه سر ۾ نور په چا نه کوم اتبار

د مينې په با غچه کينې ۾ يوکل په تخينه کړه
بدنم به ۾ په اوريل کينې يا جوړوم به ترپنه هار

ستا مينې هم تازخېل ژوند باندې ستوما کړه
يوته زما پکار ۾ نور ۾ هڻڻ نه ڏي پکار

د آسمان لمنې سرې شوې
د ماښام تېرې خورېږي

ستا په طمعه یمه ناسته
شپه به خه رنگې تېرېږي

د راستلو تکل دې اوکړه
چې وعده دې هېره نه شي

بې له تا د زرګي سره
په ماخذ اېګو خه چل کېږي

د سحر نه تر ماښامه
زما دغه بس یو غم وي

هسي نه ځي لوظه نه شي
ستا اقرار دروغ بنکاري

دممټار به ټومره ژوند وي
ځي ستا نور انتظار اوکوي

بس اوس خپل وطن ته راشه
زړه ځي تاپسي شوکېني

په هرڅه به تېرېږي - دنېک نواکې دې نه وي
پچې زړه دې پرې رغېږي - داسناکې دې نه وي

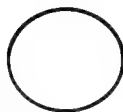
دا کور دې اے جانيه - تل په تاباندي آباد وي
چې ته پکښې گوځېږي - د دنيا کمې دې نه وي

باغونه سره کلونه دې همېش تروتازه وي
بلبل دې په چغار وي - دېورا کمې دې نه وي

دا ستودي د آسمان دې همېشه داسې پرقيږي
باران دې درحمت وي - دېرېښتا کمې دې نه وي

ما مه پرېږده يواځې اندېښنې رانه چا پر شي
هرڅوکه خلق ډېر وي - نوېس ستاکمې دې نه وي

ممتاز دېښتې مېرمن - پرونه بدنام مه شه
که ځوانه که زړه وي - د حيا کمې دې نه وي

وارخطا وارخطا گرڻم
سودائي شوم نه پوهينم

ته ٻه ڪومه ڇو لاري
زه ٻه ٽا پسي گرڻم

ماپه دي خبره پوي ڪره
دالفت انجام به داوي

مينه اوردے سورانگار دے
زه شيه ورڇ پکڻي سوزينم

وَم ڪلونو ته ٻه طمعہ
ڊچمن ۾ ابياري ڪره

ڪل زمانصيب ڪٽي نشته
زه ٻه دي باندي پوهينم

خپل خپلوان

راځئ خپلو خپلو انو ڇي نن ډېره مينه اوکړو
مرگه خو راروان دے ارمانونه به بيا اوکړو

څي ژاړو په يوبل پسې بيا روستونو په څه
په ژوند به ټول يوځاے شو ديدنونه به ښه اوکړو

هغه وراځي مسئلې اوقصې به کړو راسه
څي موږ به يوځاے کېږو لږ سپونه به په اوکړو

منم څي حق گيلې به موي زړونو کېږي يوبل ته
يو ځل څي مخامخ شو نو کارونه به ټول ښه کړو

دا استاد زړه خبره څي زما دپاره مرگ وه
زما پوټه گيله ده نور چنگونه به په نه کړو

را حئي ڇي بيا يو ڄاڻي شو ڏيويل سره په مينه
گيلې ماڻي به نه ڪو و حوصلي به ڇري او ڪيو

د ملڪ او قام د پاره د ښځي ڪار پڪار د
ڇي ياد شو په دنيا ڪښي تد پيس ونه به ڇر او ڪيو

مستان د پخوانو خلقو به څنگه ښه مل و
دوبه په ډانگ بيلين ي نه ، نعره به دغه او ڪيو

لوپته

ته جي پٽ سر لوپته وڃي ڊهره بنهه ٻڪاريندي
پنهنجي پيغلي دهايوه هتو پته ٻڪاريندي

دنگرو ڍڪ لاس جي اوچت ڪري سردِي پت ڪري ڪلي
الله گواهه ده ماته سمه فرشته ٻڪاريندي

دپلار پٽ ٻڪريندي جي ڪرڇيڙي لڪه حورهه جي ٿي
جي سردِي پت وي ڏرو خوا ڪيني ڪلدسته ٻڪاريندي

دالوپته خوستا دسردهه خهه له گوري ورته
پٽ سرِي وڃو وڃي بنهه پته پٽ ڊهره ٻڪاريندي

شرم حيا دي ستا پٽ ختمه ڪيني اخلي وي بس
پٽ دي خويونو به هر جا ته ڏرند ٻڪاريندي

پٽ سردِي وڃو لوپته خان پڪيني پته ڪره ڪلي
مستان در زار شهه گورهه ٿومرهه خوشهه ٻڪاريندي

خط

ماتہ دې پټ خط کښي خدائ خبرچي خبر لیکلي دي
هېڅ پرې نه پوهېږم چي دې خبر راته وئيلي دي

که دادې وي لیکلي چي ما پسې ژرېږه مه
دا خوشي خبرې خو ما پرې اوریدلي دي

ستانصتونه زه پلو پورې ټول اوسم
ته چي راپه ياد شي ټول مې هغه وخت شيندي دي

خپل وطن ته راشه د جوارو دودۍ دېره ده
ولې دې جانيه کوي بل ځایه اړوي دي

داد ځوانۍ شپې ورځې به هېچر بيا رانشي
تا پسې ممتاز دېرېه سلگو سلگو ژړي دي

د ژوند جو شگره کښي وږي پرېمه زه
دا بچي له ټا وار خطا کښي مه زه

د هر ارمان گروان شلېد لې وينم
که په محل کښي هم اوسېږمه زه

ماته جوړه جوړه غمونډه ښکاري
تاته چي کله جدا کېږمه زه

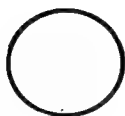
د قدر دانو قدر دلته نشته
داسي وطن کښي حصارېږمه زه

دېلېلانو چالي مه وړاندوئې
په دې ګلانو خفه کېږمه زه

لا ليه ماله ناګهاته راشه
په انتظار کېږي دې کېږمه زه

په مټان هغه وخت قیامت وي ځانه
تانه پي څه وخت جدا کېږمه زه

زما دزره په آئينه کښې ته ؤ
د ژوند کتاب هرې صفحه کښې ته ؤ

د ابي لقا خو حان نيمگړې گڼم
زما د ژوند هرې لمحہ کښې ته ؤ

بغير لقا به ژوندون څنگه تېروم
زما د زرہ هرې حصہ کښې ته ؤ

زما د مينې امتحان اخلي ته
زما د ژوند هرې قيصہ کښې ته ؤ

ممتاز دې اوس د زرہ پر دو کښې پټی
چې رقيبامق نه پرده کښې ته ؤ

حُني خلق

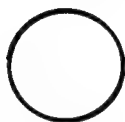
کينه وردي زور وردي حُني خلق
 ډېر په کبر په غرور دي حُني خلق

چي په وينو د انسان هم نه مړيږي
 په دنيا کښي خُناور دي حُني خلق

چي دنيا ټوک د عقبي د سره زار کړي
 کوره ټومره بختور دي حُني خلق

چي بگاړه سبا د خدائے ياد کښي شغول وي
 خدايکو هر چا نه بهتر دي حُني خلق

ممتازين ورشه پخپله ئي پخلا کړه
 چي له تانه مَور دي حُني خلق

شته په سپرلی کښې ډېر کلونږ شته دے
خو ما دپاره ډېر غمونږ شته دے

سپینې سپون مې ځکه میځه جوړې
ستا په زرګې کښې هم داغونږ شته دے

دخپل اوربل دا پېچ وځم چې ګورم
دومره قسمت کښې زما ولونږ شته دے

ډېر څوګند ونډه خودې اوکره جانه
لا د ممتاز زړه کښې شکونږ شته دے

تہ پي پکيني نہ ئي اشنا زہ پے خلقو خہ کوم
سترگي بي رندي شہ زہ پے دغو سترگو خہ کوم

تولہ شہ پے طمعہ يم سحرکيني سترگي پتي کرم
راشي رالہ نوب کيني زہ پے دغہ راتلو خہ کوم

زړه نه زړه ته لاروي ټول عالم راته هم دا وايي
تا پايه لار کيني پرېښوم زه د زړه پے لارو خه کوم

مور

په فکر و نو او سوچو نو کښې

۱. ښه زما لخت جگره

۱. ښه زما د زړې سره

۱. ښه زما د سترگو توره

۱. ښه زما د زړه مټوره

چې ته نه وې پېدا شو

په نامه وي تش يا د شوه

زه به ستا ومه په طبعه

خلاصه وم له هر غمه

په خيال کښې په سوچو نو کښې

ستا ځاکه مې جوړوله

بس د مينې يو دنيا مې

په نظر کښې چوړ لېدله

تصویر کښې مې لوبوله

په شکل به مې گڼو لي

په سختو او تکليفو نو

دا غلې ته په خپل وختونو

ستا خندا زما دپاره
 بهارونه خوبېدل وو
 ستا ژړا زما دپاره
 کاینات نسکورېدل وو
 ستاپه سترگوبه پو ئېدمه
 په هرڅوئې دې رسېدمه
 ستا زما تر منځه کله
 څه عجیبه شان رشته وه
 د فکر ونو او سوچو ونو
 یو عجیبه سلسله وه
 چې چې وخته اوده نه شي
 چرته اوږه پاتې نه شي
 هسې نه وي خوب درغله
 چرته کټ نه ئې لوبېد لے
 نو چې لوه شوې د زړه سر
 زه دې فکر کېم او تره
 هسې نه بهرته لای شي
 څه ضرر درته پېښې نه شي
 زما زړه کېنې وسوسې وي
 زما دغه دغه اندېښنې وي

کني تہ اوس نہ عاقل ٿي
هسي نه ٻي ناهي قابل ٿي

نوپه سڀنيه ٻڌو نه هم
مورته هسي ماشوم ٻڌاري

زويہ خدا ٿي نگره بان شه
هر مشكل ٿي تل آسان شه

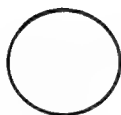
ٻي مور مره شي ٻي نه شي
ٻي دنيا کڻي ٻي اسري شي

بيا دمور قبر ته ٿاوي
شپه او ورڻ بيا داسي وايي

موري تا پسي خفه يم
په دنيا يواڻي ره يم

نومور اوس ديانه لاره
رايه نه شي بيا دوباره

ممتاز اوس به خفگان شه ڪري
په ٽپر وخت به ارمان شه ڪري

دېڼو د سر د پاسه
بوج دا ښکونکي درنښي

زه د خان نه خبر نه يم
ترې اوښکې مې ټخښي

ستا د يو ترڅې خبرې
زور مې دومره زړه له ورشي

لکه ټوک د غر د سر نه
چې په زمکه راغورځيږي

د ښکړو شرنگار مې اوري
د سلگو مې خبر نه شو

ا زما ساده جانان چې
په کوم جهان کې اوسيږي

نن د باران شېبه اوږده شوه جوړې
د اوښکولار په مخ خوره شوه جوړې

د تودو اوښکو زور کمېږي رو رو
د اُمیدونو شمع مړه شوه جوړې

نن به ورځم د یو تپوس د پاره
د صحبت لاره کزه شوه جوړې

وهم چي د سین په چپو ځان لاهو کیم
ښکاري نصیب کښې مې تیاره شو جوړې

ممتاز په هر چا د پر اُتبار کولو
حکمه خو هر خوانه خفه شوه جوړې

بڻه اخلاق

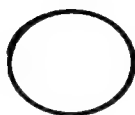
لاري اڌو ڪوڇي درباندي ٻني ٻڌاري
ته ڇي مشرڪش ته سلام ڪوڇي

نه ڏي پڻ دولت اونه عزت ڪم شي
ته ڇي پڻ خوبه نوله خوبه ڪلام ڪوڇي

ڪوڇي ته پڻ مزڪه خواستمان ڀي ته
ته ڇي ڊپردي خيل احترام ڪوڇي

ته به ڏهر ڇا زړه ڪٺي اوسين ٿي تل
ته ڇي بڻه خصلت پڻ هر مقام ڪوڇي

ڏه مٿان له تانه خفه ڪٺم نه
ته خو نصيحت ماته مدام ڪوڇي

په ليمو بامندي راواوړي
په ننگو اوښکې خوړي شي

په مکرپوان بادان باران شي
په حوله کېنې ې راتوي شي

د زرگي په غم ښادي کېنې
د دې سترگو پوره لاس وي

کله خاندي به ې واره
په ژبا به کله سرې شي

دانمکينې اوښکې مگورم
توي ترې راته ښکاري

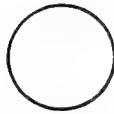
ماڌ زړه غم پټ دے ساڻلے
دوئ پڻ څه تودې تودې شي

زه حق هر چاته دا وایم
زما هېڅ غمونه نشته

نوبیا زړه مې داسې ولې
اندرون زړې زړې شي

چې د زړه پڼه رنج اخته شوم
نو زه پوږي شوم چې څه چل دے

ممتاز اوس پڼه دغه لوي شوم
چې مې هر چا نه کیلی شي

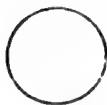
کیلہ دے پہ سر سترگو، دے کپلی سرہ بہ گورو
نن راشہ درپہ سرہ دے قصی سرہ بہ گورو

راشہ در قیبا نو پہ سر، تورے خاوری واپوہ
راشہ زمانوالہ، دے پتئی سرہ بہ گورو

زما وستا تر پنچہ، در قیبا ہواوخہ کار نشہ
خبر دے اے جانیہ دے لا بچی سرہ بہ گورو

ماتہ دبیلتون دتوروشیو خبری مہ کوہ
اوس خورنا ورخ دہ دتیری سرہ بہ گورو

خیال کبئی مے دورچی، اودشی مے پہ نوپونو کبئی
ممتاز درنہ لوکے شہ ستا وعدی سرہ بہ گورو

ستا مينه لاليه دروغژنه شوه
لار د صحبت راته اغزنه شوه

خومره په اخلاص ياندي در غلې وم
هره يو خبره ستاشکمنه شوه

تا پکښې گډون د فرېب وکړلو
خومره پاکه مينه وه خيړنه شوه

نه زما زاري نه مې منت مې
مينه دې لاليه کبر ژغه شوه

ته خو په قدام قدام جې لوظه شوې
خکه نص ممتاز دومره غمژنه شوه

لور

مستہ مستہ گرچی جوئی وایہ پتہ کوم خیال ئی تہ
خاندی خوشحالین یی، دبابا دکور مثال ئی تہ

تہ چي شوې پېدا نوځه ورځ نه دېل چا وې تہ
تہ بناسټه کونتره ئی، ناسته پتہ دېوال ئی تہ

ستا طلبکاران خوجوئی، هرځای ستاپتہ طمعدی
خان نه خبرنه ئی چي راکړه پتہ کوم جال ئی تہ

تہ دمورملگرې دبابا دسترگو تور ئی تہ
تہ دسپوږمه خور ئی او پوره پتہ خپل جمال ئی تہ

تا دبابا کورپتہ خپل هنر باندی دنیا کړلو
څوک دي خوش قسمته چي دچا راوتے قال ئی تہ

تہُ غیبت ددوونو دبابا دسرشملة یُ تہُ
چرِی سیکہ مہُ شی پُدرشتیا قیمتی لال یُ تہُ

تہُ دپودی کورِی مورِی ہرِوختی پُربشانہ وی
تہُ کہُ پُتہ گودرِی یا ولایہ پُہ دہوال یُ تہُ

خُہ اوکرمہ لوری دادخدا تہُ اورسول لاریہ دہ
خدا تہُ دی جدا مکہ خوجدارانہ فی الحال یُ تہُ

تہُ بہ شی دادہ زہُ بہ دی کورکینی سودائی شمشہ
مکرخم بہ ہول کورکینی چی بہ لوری پُہ خُہ حال یُ تہُ

تحت خوبہ زہُ درکرمہ خویجت دی درلہ خدا تہُ درکری
شبہ اورخم یُ خدا تہُ ممتاز دغہ بی یو سوال دے

شپه د انتظار

غمه نیمه شپه وه هر طرف چپه چپیا وه
د سمي ابادۍ نه جوړه شوې یو بېدیا وه

دعه یی وه د راتلونکې زه وم په انتظار
یوزه ومه پرېستانه یوزرکې ده په دراز

خان سره لکيا وم هم کول هم یی د بېل
ستوري په خندا وو خندېدل او مسېدل

دېره اوږده شپه وه په هېڅ رنگ نه تېرېدله
یوه یوه لمحه لکه د کال به تېرېدله

زړمې یی په درزا شو خه کشا یی واوړېدله
ماوې جوړې هغه دے خوښو وه ز غلېدله

ما وې پېچې اے سپوږمې زما آشنا نه خه خبرې
 اے ټنگلې سپوږمې دې وفانه خه خبرې

سره شوه په خندا اورا تر شوه داسې گويانه
 واوره دچا او د وفا قصه له مانه

زه هم په زرگي کښې ستا په رنگي يوارما لرم
 زه هم يو آرزو او تمنا د تا په شان لرم

ستا که په زرگوټي سيدلي پر وروسته دي
 زما هم دادي زړه باندې يو ټوسوي داغونه دي

ما هم د وصال په طمعه غرونه نړولي دي
 ما هم انتظار کښې د پر وروندارولي دي

ما هم په دې لار کښې د پرې شپې شوگيرې کړي دي
 ما خو دې نه سختې سختې هم لا ترې کږي دي

ما دچا دپاره مې بدل هم ازده کړي دي
 ما دچا دپاره خنډ بدل هم ازده کړي دي

زۀ ترې غفۀ شوې مروړۀ ترېنۀ تلۀ یم
دې دنيا نه لرې ډېرۀ برۀ ترېنۀ تلۀ یم

چې زړۀ ې صبر نه شو آخر بيا ورلۀ راغلۀ یم
اينې ماته گورې دادې بيا ورلۀ راغلۀ یم

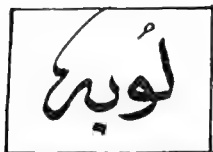
خوښتې دراتلونۀ دۀ نو نۀ راجي آشنا
خدا ښکوي چې دې نه پس به خۀ راجي آشنا

اے ممتاز اودۀ شه ټول فکرونۀ ستا عبت دي
مۀ زياتوۀ غم دې د اغمونۀ دې هم بس دي

پۀ دې کني يونزۀ غونډې چپۀ د هوا راغلۀ
سترگي ې شوې پټې پرکالي راباندې راغلۀ

اوزۀ چې شوم اودۀ نو د غمونۀ نه شوم خلاصه
ډېرۀ د مۀ سترې د فکرونۀ نه شوم خلاصه

سمرچي شوم راوینخۀ نو ستومانۀ غونډې د مۀ
د خپل سوي قسمت تۀ زۀ خبرانۀ غونډې د مۀ

تڅې چې جدا زما نه کړچې دايه خه شي
جانانه بڼه به نه شي که زه درنخفه شوم

زما د دواړو سترگو توره
د ابي له تايمه شمکوره

ستا په ليدو مې د زړه کلې خوره شي
جانانه بڼه به نشي که زه درنخفه شوم

ما وه ژوندون تاسره تر لے
اوس رانه کړچې جدا و لے

ستا په جفا باندې مې ډېر زړه کي خفه شي
جانانه بڼه به نشي که زه درنخفه شوم

دا ژوند خوبیا نه رايي جانده
ولي جدا گرځي زما نه

پچي مونږ جدا يو د غما زړه به بڼه شي
جانانه بڼه به نشي که زه درنه خفه شوم

ماته د زړه په لار نژدې شه
غم مې شي لري په دې پوښي شه

ته ماله راشه پچي دا غبرغمان کچه شي
جانانه بڼه به نشي که زه درنه خفه شوم

ممتان په دغه نه پوهيږي
جانانه کيله دې په خه کيږي

د مينې لار هسې نه نيمه لار کيږي دوه شي
جانانه بڼه به نشي که زه درنه خفه شوم

لوبه

جانانه كله به راجي زړه ې ډريږي
 ېي تا، نه قلاړينې لاليه كورته راشه

په ژړا ژاړم سود ې نه شي
 بېلتون ې اولي په زړه غشي

دا ې لتا ې جانانه زړه كله صبريږي
 ېي تانه قلاړينې لاليه كورته راشه

ستا جېداي ده ډېره كړانه
 دنيا په ما باندې ده وړانه

بکه باران غونډې مې اوښکې راڅڅيږي
بې تانه څلارينې لاليه کورته راشه

ستا دراتلو به څه حاجت شي
د جنازې کټ مې چې اوچت شي

مړي بيا کله په ډرا راژوندي کيږي
بې تانه څلارينې لاليه کورته راشه

فرياد

زُءُ به خُءُ درتہ بيانِ کرم
حقيقت به درعيانِ کرم

ژوند مې خُءُ رنگې تيرينې
بس يو پټه دے کمينې

کله کله فکر اوکرم
خپل ژوندون ته نظر اوکرم

ماشورچہ ده چي تاوينې
بس يو پټه دے کمينې

هر يو کس په دې دنيا کښې
ژوند تيری په دې سودا کښې

چي به هرڇه زما کيڙي
بس يو پٽ ڏي ڪميڙي

په چا بنه وختونه راشي
ٻٽول غمونه ترڻي په شاشي

په هرڇه الله پوهيڙي
بس يو پٽ ڏي ڪميڙي

مٿان دغه بس يو کار ڪه
غم دهر چا په ځان بار ڪه

خدا ٿي په دغه خوشحاليڙي
بس يو پٽ ڏي ڪميڙي

شاہین

دخپل زوئے کرنل ضیاء (رچی پائلت دے) دا وکیرنہ

اے شاہین بچہ ، اے دھت زویہ

اے بہ رشتیا پستونہ ، اے دغرت زویہ

اے دجذبى خاوندہ ، اے دھوا زمریہ

دارادی خاوندہ ، اے دفضا زمریہ

ستا ارادہ پنہ دہ ، ستا ارادہ منہ

دہ دجذبى نہ دکہ ، داستاجذبہ منہ

اے شاہین بچہ ، د شجاعت تکرپی

اے د طاقت نہ دکہ ، اے د طاقت تکرپی

اے دفضا زلیہ تہ د سیلہ نہ تنی

اے د تیری نہ دکہ تہ د تیری نہ تنی

اے درفتار شاہینہ ، داستارفتار منمہ

اے پہ رشتیا بنکاری ، زہ دی دابکار منمہ

قائلہ ستا دینچی ، داستا پنچہ منمہ
نہ جی خطا دی شوغہ ، داستا شوغہ منمہ

قائلہ ستا دجرات ، داستا جرات منمہ
اے دشاہین پنچہ ، ستا شجاعت منمہ

زہ دی غبرت منمہ ، خود اتہ ناست خہ لہ ی
داغلے پلے غوندی ، داسی ناراست خہ لہ ی

خا دی غوند کپے ولی ، داتہ مدھو ولی ی
زما تورزنہ زویہ ، داسی خاموش ولی ی

جو پدہ آرام باندی ، تہ عادت شوے ی گنی
پہ دپس ناکام باندی ، تہ عادت شوے ی گنی

اوس خو دپنو کپی ہغہ ، زہ قسیمہ نشہ دے
اوس دی پہ سترگو باندی ، ہغہ پردہ نشہ دے

اوسن اوتلے شئي ته ، برہ ختلے شئي ته
 پاس دھوالہ پردو ، لربر دتلے شئي ته

اوس ته آزاد ي شري ، اوس ته خدا کو لے شي
 پاس دفضا به سينه ، ته مشغولا کو لے شي

چی خه دي زيء غواري ، هر خه ازار کو لے شي
 خوکه خيل خان باندي ، خه اعتماد کو لے شي

پاسه يقين اوکبه ته ، وزر نه کار واخله
 د پاس فضا اووينه ، نظر نه کار واخله

اے دفضا بنکاري ، لاندې پکړو ته کوري؟
 اے دشاهين بچيه ، پاسي تیکو ته کوري

ته خه پوس خونه ي ، ستانوم شاهين د کوري
 د شاهين دپاره ، دپړلوي توهين دے کوري

يادُونه اُميدونه

اے دمکي زمکي بيا رايا ده شوې
بيا زما پښه سترگو کښي آيا ده شوې

نن د خدائے دکورنه هان لومړۍ کړه ده
تا وښه ترې راتا وښه چي ناياب به شي

دا ساعت چي ترشي بيا به رانه شي
خلاصه به د غم هره فرياده شي

زه د زړه پښه سترگو کعبه وينمه
ولې زما سترگو ته حيرانه شوې

دا ارمان دهر مومن پښه زړه کښي ده
ته ممتان جوړ اوس ويخه له خوا به شوې

ڀڻتون

ڏاڏو ڏڀڻتون ڳور ڏڀڻيون خور ڏڀڻتون مور ڏيڻه
ڇاڪه ڏڀڻتون ڀڻتنه ڏڀڻتون ڪور ڏيڻه
ڏاڏو ڏيڻي ڀڻڪه خودشمن ڊپاره اُور ڏيڻه
ڏاڏو ڏيڻ ڀڻتنه لوڪه لوڪه ڏيڻتون دور ڏيڻه

ڏاڏو ڏيڻتون روڪي خوهر ڇا ڀڻڻڏل ڏيڻه
ڏاڏو ڏيڻتون غرت ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه
ڏاڏو ڏيڻ ڀڻتون ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه
ڏاڏو ڏيڻ ڀڻتون ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه

ڏاڏو ڏيڻتون ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه
ڏاڏو ڏيڻتون ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه
ڏاڏو ڏيڻتون ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه
ڏاڏو ڏيڻتون ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه ڏيڻه

دے دور وجود دخیلو مٿو لوڻي لطافت گهني
 دے دنور پروڻي دآسمان نه هم اوچت گهني
 دے پردي مور عزت دخیلي مور عزت گهني
 دے دمور خدمت دمور دڀنبولاندي جنت گهني

دے ڇي خٽه وخت توان وي نو مغل به دجرو وي دے
 خٽه وخت ڇي بودا شي نو بيا مشر دڄرگو وي دے
 دحق سره ملگره هم دخیلو دپردو وي دے
 دے داسي مخلص دے ڇي هر وخت دشورو وي دے

سل کارونه ڀي بنه دي خويو دڀي بد عادت دے
 دچاسره ڇي وران شي نو بيا دے لوڻي مهيت دے
 نو بيا نه پخلا کيڙي په جرگونه په منت دے
 هر خٽه په سين لاهو کړي په يودم پڙيو ساعت دے

دے پښتون روکي ته زه بس دومره نصيحت کوم
 صبر نه کار اخله دوره زه درسته منت کوم
 بيا به زه قيصي دي په مرځاي دتجاعت کوم
 زه مستان به غر روره ستا په شرافت کوم

نصیحتے

ستائیکي نه ضائع کيڙي
دابه هلتہ پکاربيڙي

ٽوک که ڊي باند ڊي پوهيڙي
دين دنيا به ڊي بنه کيڙي

ڀٽ ڊي هر بنده ته بنه کڙه
دا توڀنه دڄان سره کڙه

مرگ نه پس به هم ياديني
دين دنيا به ڊي بنه کيڙي

مرگ نه پس خوهرڇه ٻٽر شي
ٽوک چي تور لحد کڻي مگر شي

بیا به هلتہ کنی خہ کیبی
دین دنیا به دی بنہ کیبی

پہ دنیا کنی بی یو لار کرہ
غم دھر چاہہ خان بار کرہ

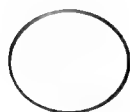
خدا تے پہ دغہ خوشحالیری
دین دنیا به دی بنہ کیبی

خدا تے انسان دے پیدا کرے
اویہ دی ٹی دے پوٹی کرے

پہ نیکی خدا تے خوشحالیری
دین دنیا به دی بنہ کیبی

ممتاز هر چا سرہ بنہ کرہ
داتوخہ د عقبی اوکرہ

دابہ هلتہ پکاریری
دین دنیا به دی بنہ کیبی

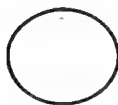

مينه چي پيدا شي فنا ڪين نه
 زړه چي بند ٿيوان شي آزاد ٿي نه

دا د غم ٿيڻ تي ٿو مره ٿو رهي شوڻي
 اونه ڪي بلوم خورن ڪين نه

اے داسمان ستور و پيءُ جرگه و رحم
 يار ٻي مرورد ۽ پخلا ڪين نه

خنڪه ڏي ممتاز نه زړه ڪي صبر ڪرو
 نوڪ ٿو ڏاوري نه جدا ڪين نه

تاچی په سلگو سلگو کښې تېره کړه
مانه نو دې خپله قصه هېره کړه

اوس خو به خبرې هرځای کړي نو
تا دراز خبره چې برسېره کړه

دا نو یو وېره غوندې خبره وه
تا هسې د بدنې نه نن دېره کړه

زه درسره مینه په اخلاص کوم
تا مینه شکونو کښې راگېره کړه

ما وېل په مرگ به جدا کین و نه
تا مستان د ژوند په لار کښې هېرکړه

مينه

دُ عشق سمندر کڻي د مينې يو کشتي ده
 مونږ دواړه پکښي ناست يو تياښته پينه سپوږمۍ ده

دا نن زما د پاره پروڼ نه ډېر بهتر دے
 لاله مې خواکښي ناست دے نري څخه سيلۍ ده

دنيانه ناخبره هرچانه چې خبره
 نه کله نه مالت شته نه کورنه حويلۍ

دگل نه شوي چي ورشي بوراله پيچن کښي
 تاويني دکلانو تياره که تروږمۍ ده

خمارخمار موسم دے د مينې انتها ده
 آواز دلوي راشي خوږه ټپکلي شپې ده

ممتاز غمونه ورک شولاله مې راروان دے
 دښ خاڼده خو شحالپه د غم وروستۍ سلگري ده

ستا دڪبر انتها ده ته پوءِ نه ٿي
دا قصه بھکا صبا ده ته پوءِ نه ٿي

مال دولت خود لاس خیر دے ڇاپو ڪرہ
تا ترلی ڇی ڇی ڇی ملا ده ته پوءِ نه ٿي

محبت خو شوڪ پہ زور ڪولے نه شي
دا خبره درضا ده ته پوءِ نه ٿي

راز دینی خلق پت ساقی نادانہ
ته پہ هر ڄائے کبی لکيا ڀي ته پوءِ نه ٿي

دخیل زبرہ علاج دی اوکړه ته پخپله
ممتاز ولی لا پروا ٿي ته پوءِ نه ٿي

دا چمن

زه یو ورځ کله شنه ته لارم
ماوے سپل د کلو کر مه

د بورا په شان به زه هم
هر یو گل به ټکلو مه

په چمن کښې گرځېد مه
هر یو گل ته اودرېد مه

شین چمن رنگ رنگ کلونه
زما زړه وهل ټی پونه

خو یو کس د کلو خوا کښې
گرځېدو په دې سودا کښې

پڇي دا ٿول ڀڄمن زما دے
په هر گل مي زړه شېدا دے

ڪله گل شوڪئي له بوتي
وي د ڪبل لک ڇڪي

ڪله پاڻي راشوڪئي دے
هوا ڪنبي الوزئي دے

په مستي داسي روان دے
لڀو د بيان دے

ناڪهانه داسي غب شو
دمالي آواز برگ برگ شو

داته خه رنگي بد بخت ئي
گل شوڪے دهرې لختي

ماد زړه وينې ورکوي
دا چمن مي آباد ڪوي

در چمن خو دهر چا دے
هسي نه يو (خې) ستا دے

د مالي په دې نصير
شوم خو شحال د زړه سره

در چمن زموښ چمن دے
در وطن بسکله وطن دے

حفاظت به ئې کوو موښ
هر آفت نه به ئې ساتو موښ

گیله

دَهغه تور سرې چې دچا د خاوند په قبر غورېږي
خهرې لاهغسې تازه دي

گیله نو خدايه نه کرم
يو خبره هسې کو مه

زه نومره بد قسمته یم
چې به او ښکې تل تخومه

زما قسمت نو ښکاري
تورو شپو کېنې دے لیکلے

رڼا خو نه ښکاري
په تیارو کېنې ژوند تېر ومه

هرڅو که زړه داجه کرم
چې په صبر به وخت تېر شي

د غرنه اوچت غم دے
د به څنگه زه سر کومه

د ځان ژباځو نه کسوم
دې: پچو ته خفه کېم م

ته صبر خدايه وركوي
دوئي به څنگه پخلا کومه

ما دا طمعه کوله
نو شعلي به چرې راشي

اوس څه اووايمه خدايه
چې د څه طمعه به کومه

ښه ورځ مې لوت خفکان دے
په حساب ئې نه پوهېم م

د زړه زور مې اوبه شو
نور طاقت به پسدا کومه

چاپېره ځان نه کورم
په تير وکښې شومه کېره

په کومه دډه اوځم
ځان به کوم نخواست رسومه

د ژوند ملگره لاپو
تورو خاورو کښې روده شو

يو اځې شومه ميا قې
اوس به دغه ژبا کومه

ځان ته به نه کورم
کله تا سره وعده کوم

دا ستا پر پښې يا غيچه به زه
په صبر تازه کومه

د هرڅه ته مالک ځي
خدا يه تاته څي دا سوال ده

بې ته څي مدد اوکړي
نور د هسې طبعه نه کومه

بېگه مې د آسمان ستوري په چپه خوله شمېر ل
مطلب مې بل خه نه و، و مه ستا په انتظار

د قيب دې هر خه وايي زه تانه نه صبرېزم
بس ته مې د زړه سرې نور په چا نه كوم اتبار

د مينې په با غچه کښې مې يوکل په نخښه کړه
اېدم به چې په اور بل کښې يا جوړوم به ترې نه هار

”زوي مور ته“

ستا د خوري خولي ته زارشم موري
ستا د عاكانو باندې بارشوم موري

تاچې په خه خوارولو كې يم خه ويلې شم
دا ستا احسان زه په دنيا كې خلاصو له نه شم

زه چې پيدا شوم نو په هېڅ نه پوهېدم موري
دا سې نادان وم چې به هسې ژر پدم موري

په خه خوارو او په محنت باندې دې لوڼه كړمه زه
په اشارو او په خبرو دې بيا پوه كړمه زه

ته به وې وينه ولې زه دې اوډه كولم موري
په پستولاسو به دې زه ورو ورو تپولم موري

په زار قربان به دې دېدو منع كولم موري
ځان دې كړولو ولې زه دې آبادولم موري

شومره نوارِي شومره محنت دِي ماسره کولو
 زهٔ ښه پوره شوم تابه بيا هم محبت کولو

مورې چې پوټي شومه زلمي شوم داگفتار کومه
 ستاپه نوارِي او په محنت باندې اقرار کومه

مانه به داسې کار نه کېږي چې خفه شي پرې ته
 د ملک و قوم خدمت به کومه چې غره شي پرې ته

د خپلې خاورې به زه داسې حفاظت کو مه
 زهٔ مقابله به د دشمن په خپل طاقت کومه

زما وطن ته به دشمن بره کتلې نه شي
 پښې به ئې ماتې کړمه دلته به راتللې نه شي

زه د ممتاز په پاڅې غېږې دا شوکند کومه
 دغه مې لوظ دغه وعده دغه قسم کومه

دَ ژوند په دې کتاب کېنې نخښه کوم یوځای کېنې کېن دم
زه کومه پانیه اولولم او کومه پکېنې پرېن دم

په هرې یوې پانیه کېنې جَد ا د غم داستان دے
زه کومه قصه ا ووايم او کومه پکېنې پرېن دم

د دې نه خبر نه وم چې به دا قصه هم کيږي
زه لایمه لا هو شومه اوس خه به را وپېنم

زما قسمت دې خدایه په تیاره کېنې دے لیکلے
زه خورمه تیندکونه نوره چرته قدم کېن دم

زما توره نصیبه په رشتیا د غم نه ډک ؤ
زه خه تـبـیر اوس او کومه په چل ؤ نه پوهېنم

خبره ستاد مينې دهر چانه زه پتومه
ستامينه لوء سوغات د زه پي زړه پوري کو

دا مينه لوء نعمت د هم په دي دنيا جنت د
ستامينه پي ملي شو د نور په هرڅه او رنگو

لايه مهربانه ته جدا مه شي له مانه
دا ستاد را تلو لار په بنوزه جارو کو مه

نن راشه د زړه سره ده چانه مه کو ويره
پد طمعه درنه ناسته يم په زنه خال لگومه

ممتاز نو ټوله ستاده ستامينه کښي ي سوداډ
زه ستاد صحبت خبري کله چاته کو مه

په هر طرف چې ځي نوزۀ به ستا د لاس هماسم
ما مۀ پېږېده يواځي زۀ به ډېره وار خطا شم

بې تائو زۀ ژوندون هلو وپه ژوندۀ حسابوم
تۀ ولي راته وايي چې زۀ پاتې تر سبا شم

رقيب زمونږ تر مېنځه د نفرت لارې توکلي
دا هرڅۀ به صفاشي نوکۀ زۀ درنۀ ډښتلا شم

بر باده زندگي ده ، هېڅ په چل ځي نۀ پوهېږم
په کومه لاره ورشم او په کومه ترې نه راشم

ممتاز داسي صادقۀ ده چې هرڅۀ به هوارکړي
نقو تۀ دي نيت صفاکړه چې زۀ پوهه په رڼا شم

خواره ناره زندگي شوه په غمونو په فکرونو
هسې ژوند لره خواري شوه په دې دومره تکليفونو

د غمونو په دلدل کښې نه دځان نه دجهان شوم
هسې تېره مې تواني شوه د دُنیا په فرېبونو

د سبا په طمعه ناسته، د ماښام تياره لانه به
په ژړا مې سترگې سرې شوې، په سلگو په فريادونو

زه خوځېدل فکرونه نه کړم، تاپسې مې زړه خوږېږي
پچې ته خه رنگي لاهو شوې د اجل په دريا بو نو

په رضا د خدائې رضاييم خود صبر سوال ترې کړمه
خدایه ته ناراضه مه شي زما په فريادونو

د بنده طاقت ته گوري، امتحان مې هومره اخلي
خدایه ماله طاقت را کوي په دې سختو ساعتونو